

ԳՐԱԿԱՆ

ՎԻՇՏԻ ՔԱՌՈՒՂԻՒՆ ՎՐԱՅ

Աւասիկ եմ, Տէր, ա՛լ Քեզմէ՛ լոկ պարուրում:
 Զեռփոյ ըստուերն իմ խեղճ հոգւոյս վրայ կը նընւէ:
 Եւ զերդ առիծ մը խեռ՝ հրասապ վանդակին մէջ,
 Քու բոցերէդ է պաւարում էութիւնս:

Իմ վիշտերու մորենիին մէջէն այրող,
 Զահանդանով կ'ընդըմարեմ քու կերպարանդ:
 Ոչինչ կրբնայ քակել սոսկումն իմ սարսափիս
 Զիս ըզգեսնող արհաւիրքին կապանքէն:

Ճակասագիրս ամէն կողմէ կ'ըզգամ գոցում,
 Լուսամուտները եւ դուռներն որմափակում:
 Նայումսքներդ հալածական՝ խունապահար
 Եմ, միմիայն տեսութեանդ քակ անողոք:

Ա՞յս է ստուգիւ նըմարսութիւնն արդեօք դաժան.
 Դո՞ւ ես իրօք իմ ըմբոս սիրս հետապնդողն.
 Իրացընէ, ասիկա քո՞ւ կամփոք է ինքնին.
 Արդարեւ քո՞ւ ձայնդ է որ զիս կը կանչէ:

Քեզի համար ա՞յսպէս պէ՛տ է որ ես ըլլամ.
 Սրբապատան, խոժոռ, հիւանդ եւ միայնակ.
 Ինչպէս զրոյս մը լըփում, մերկ եւ ուժաքափ,
 Որ կը նըչայ որպէսզի մայրը կանչէ:

Տառապանքի ոյծս ըսպառած է մինչեւ քակն,
 Արդեօք միայն զկարութեա՞նս կը փափաքիս.
 Այսպէս ուրեմն կ'ընդունի՞ս ծաղկումի իղձն
 Այս մեր զրոյս աննկարական մէջ մանաւանդ:

Քե՛զ փրկեսնեցի հըպարսութեան նամբաներուն
 Վրայ, ուր իմ բանս կը հետեւէր պերն Գիտութեան.
 Դուն բացակայ էիր այն մեծ սրահներէն
 Ուր պարզութեան ստուգութիւններ ակններէ:

Յամառօրէն դուն կը մնայիր, ո՛վ Տէր, պահում
 — Ազամանդ՝ պինդ տառապանքի հաստին մէջ —
 Ու սխալութեայ ես քեզ փրկեսնել խարխալումով
 Ու հաստատել, տարամ ու մոռայլ, քու խորհուրդդ:

Որոշելու համար զիծերդ մութին մէջ,
 Սրբիս վրայ զգալու համար աննառ հրապոյրդ,
 Կ'ուզէիր որ քու բարութեանցդ ուղղած աչկես
 Պրզորուէին արտաքին յոյզերով: